

CHÚA BỆNH VỰC NHỮNG AI TRÔNG CẬY CHÚA!

... Tôi gần như học trọn chương trình tiểu và trung học nơi trường Công Giáo. Tại đây, tôi được bao bọc chở che trong bầu khí hoàn toàn tôn giáo. Nơi ấy, THIÊN CHÚA giữ chỗ đứng vô cùng quan trọng trong cuộc sống con người. Mỗi buổi sáng có Thánh Lễ và học sinh chúng tôi được mời tự do tham dự.

Trước giờ học cũng như trước mỗi bữa ăn có vài phút đọc kinh cầu nguyện chung. Chưa hết, vào ngày lễ lớn, toàn thể học sinh tập hợp tham dự cuộc rước kiệu, vừa đi vừa lớn tiếng lần hạt Mân Côi.

Tuổi trẻ tôi quả thực ngập lặn trong bầu khí hoàn toàn đạo đức.

Nhưng rồi vào năm cuối bậc trung học, khi tôi chuyển sang trường không Công Giáo, thì từ từ, tất cả tâm tình đạo đức ấy cũng biến đi đâu mất. Tôi sống như người không hề biết tôn giáo là gì. Tôi quên bằng tôi là con THIÊN CHÚA và có bốn phận đáp lại Tình Yêu Ngài dành cho tôi.

Tôi quên THIÊN CHÚA nhưng Ngài không bao giờ quên tôi.

THIÊN CHÚA nhắc nhở tôi bằng tai nạn. Một ngày, chiếc xe chở chúng tôi mất thăng bằng, lộn mấy vòng và hất tung tôi cùng hai bạn ra khỏi xe một khoảng thật xa. Lạ lùng thay, cả ba chúng tôi không hề bị vết thương nào. Khi nhận thấy được bàn tay vô hình cứu thoát cách diệu kỳ, chúng tôi dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA.

Tai nạn qua, tôi lại từ từ rơi vào nếp sống cũ. Tôi quên mất THIÊN CHÚA và tiếp tục sống như thể không có Ngài trong cuộc đời. Đáng buồn hơn, tôi thường hãnh diện tự xưng là tên vô thần, không tin tưởng gì ráo trọi!

Cần phải nhờ đến biến cố đau thương khác mới đủ sức cảnh tỉnh lòng tôi.

Đó là căn bệnh đưa đến cái chết của người tôi yêu. Cái chết của người yêu là cú đấm thật mạnh giáng xuống đời tôi. Nhưng vì từ lâu nay tôi sống không niềm tin, nên giờ đây trong đau khổ tột cùng, tôi rơi vào hố thẳm tuyệt vọng. Tâm hồn tôi chìm sâu trong buồn nản, không lối thoát. Thình thoảng trong tôi vang lên tiếng nói:

- Chết rồi mình sẽ đi đâu? Phải chăng mình lại rơi vào trống rỗng vào hư vô?

Trong những đêm thức trắng giữa tư tưởng khốn cùng, tôi bỗng ngược mắt kêu cầu THIÊN CHÚA. Tôi thành khẩn thưa cùng Ngài:

- Lạy Chúa, nếu Chúa có thật, xin Chúa tỏ ra cho con biết!

Vừa cầu nguyện xong tôi cảm thấy tình yêu hiện diện trong tôi. Tôi nhận ra lòng nhân hậu vô biên của THIÊN CHÚA đáp lời tôi cầu xin. Như thánh Augustino (354-430) xưa, tôi cảm thấy ngón tay Chúa ấn mạnh trên quả tim tôi. Ít lâu sau tôi khám phá ra *thánh vịnh 18* như lời kêu xin của chính tôi:

- Lạy Chúa, Chúa là sức mạnh của con, con yêu mến Chúa. Lạy Chúa là núi đá là thành trì, là Đấng giải phóng con. Lạy THIÊN CHÚA của con, Chúa là tảng đá, là nơi con nương tựa. Chúa là khiên thuẫn, là sức mạnh cứu con, là thành kiên cố của con. Đường lối THIÊN CHÚA trong sáng, lời Chúa chính xác. Chúa bệnh vực những ai trông cậy Chúa.

Đêm đen của sầu buồn tuyệt vọng biến tan nhường chỗ cho sự an bình. Tâm lòng tôi tràn ngập niềm ghi ơn THIÊN CHÚA. Cũng từ đây, tôi khám phá ra tầm quan trọng của việc cầu nguyện, vì đó là phương tiện, là giây phút giúp con người nâng hồn lên với Chúa và kết hợp với Ngài. Tôi cũng chăm chú đọc Phúc Âm. Đôi mắt tâm hồn tôi được mở rộng. Chúa giúp tôi hiểu THIÊN CHÚA là Ánh Sáng. Lời của Ngài là chân thật. Chính Đức Chúa GIÊSU phán: "Thầy là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống".

Ân huệ sau cùng THIÊN CHÚA trao ban cho tôi là quen biết Cộng Đoàn đại kết Taizé, ở làng Bourgogne, nước Pháp. Cộng đoàn là nơi tập hợp các bạn trẻ, không phân biệt tôn giáo, từ các nơi trên thế giới đổ về. Tại đây, tôi sống qua giây phút tuyệt diệu. Tôi cùng chia sẻ niềm tin Kitô với các bạn khác và cùng khám phá ra Đức Chúa GIÊSU KITÔ nơi anh chị em tôi. Chính Tình Yêu

Đức Chúa GIÊSU nối kết chúng tôi lại trong cùng Đức Tin, niềm hy vọng và tình yêu thương.

Tôi khám phá ra ơn lành và lòng nhân hậu của THIÊN CHÚA qua việc lãnh nhận bí tích Giải Tội và bí tích Thánh Thể. Giờ đây bốn phận tôi là làm chứng về Đức Chúa GIÊSU KITÔ và về Tình Yêu bao la của Ngài dành cho loài người, cho hết mọi người, không trừ ai.

(Chứng từ của Thierry Fonterme tín hữu Công Giáo Pháp).

**... "Vinh hiển Chúa, nguyện muôn năm tồn tại, công trình Chúa làm Chúa được hân hoan. Chúa nhìn đất thấp, đất sợ run lấy
bấy, Người chạm núi cao, núi tỏa khói mịt mù. Suốt cuộc đời, con sẽ ca mừng Chúa, sống ngày nào, xin đàn hát kính THIÊN
CHÚA của con. Nguyện tiếng lòng con làm cho Người vui thỏa, đối với con, niềm vui là chính Chúa" (Thánh Vịnh 104(103),31-34).**

(Lucien Verschave, "TÉMOINS SANS FRONTIÈRES", Editions du Lion de Juda, 1992, trang 68-71)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt